

UDEN KUNDSKAB OG HELLIGHED KAN INGEN SE GUD

NUMMER 1	1. JANUAR 1923	72. AARGANG

NYTAARS-TANKER.

Gor Dig rede, bliv Lys; thi Dit Lys er kommet, og Herrens Herlighed er opgangen over Dig.

Thi se, Mørke skjuler Jorden, og Dunkelhed Folkene; men over Dig skal Herren oprinde, og over Dig skal hans Herlighed ses.

Og Hedningerne skulde vandre hen til Dit Lys, og Kongerne hen til det Skin, som er opgangen for Dig.

Disse smukke Ord af Profeten Esaias, udtalt for omtrent 2675 Aar siden i den gamle Stad Jerusalem, har været en Inspiration og et Budskab, der har bragt Resultater af uberegnelig Betydning for denne Verdens Beboere. Der er indbefattet i disse Ord den store Tanke om en glimrende Fremtid for Menneskene efter Dunkelhed og Morke. »Lyset skinner i Mørket, men Mørket ser det ikke.« Der var kun tre Mænd paa den Tid, som saa Lyset og »begreb det« — Østens Astrologer.

Vi skal ikke indlade os paa Spørgsmaalet om, hvad Tid paa Aaret Jesus Kristus blev født, thi der er intet i Historien, som med Bestemthed angiver hans Fødselsdag. Vi er netop færdig med Julehøjtiden, men alle véd jo, at Julen oprindelig var en hedensk Fest, som ikke havde nogen Forbindelse med Kristi

Fødsel. Det var en Fest for Solhvervet, en hedensk Fest med Gilder og Forlystelser i mange Dage. Da Kristendommen kom saa langt frem, at den gjorde sin Indflydelse gældende, erobrede den sig Festen, fordi man var af den Mening, at Kristi Fødsel fandt Sted paa den Tid af Aaret, saaledes var det naturligt at gøre Festen til en kristelig Fest og beholde dens Karakter som en Glædens Fest.

Solhvervet for Nordens Beboere hojner deres Stemning ved Tanken om lysere Dage, det smukke Foraar og endelig Sommerens Pragt.

Stjernen i Østen, der bebudede Kristi Komme, staar i blændende Harmoni med Solhvervet og dets Betydning for Menneskene.

Til de tre vise Mænd i Østen var den nye Stjerne et Budskab om en Personlighed, hvis Dygtighed skulde bringe universal Velsignelse til alle Jordens Slægter, ja de var bekendt med Profetierne og levede i den Forventning, at der skulde »opgaa en Stjerne i Jacob og et Spir i Israel«. Naar den nye Stjerne i sin glimrende Pragt viste sig paa den østlige Horisont og paa sin Bane mod Vesten belyste de Myriader af andre Himmellegemer, som den sejlede blandt, saa var dette en Aabenbaring til Østerlandenes Astrologer (de vise Mænd) om, at nu var Tiden kommen, da »Fyrsten«, Israels Hyrde, skulde fødes.

Hvorfor var der kun tre Mænd, som saa Stjernen? Fordi de var de eneste, som havde tilegnet sig Kundskab om Universets Verdener, deres Stilling, Betydning og Indflydelse paa denne Verden og dens Beboere. De rejste til Bethlehem, Davids Stad, og fandt den nyfødte Jødernes Konge. De vise Mænds Budskab særligt til den lærde Verden var: »Vi har set hans Stjerne i Øster og er komne for at tilbede ham.« Saaledes blev den største af Jordens Sønner introduceret til denne Verdens Lærde; medens han blev introduceret til den ulærde Verden ved Englesang til Bethlehems Hyrder hin stille Nat.

Disse Begivenheder er Bevis for Guddommens Visdom og vel beregnede Planer, thi, som Paulus siger: »Naar Tidens Fylde kom, udsendte Gud sin Søn for at samle alt under et Hoved udi ham.«

Endskont Verdens Forhold paa den Tid ikke var de mest gunstige, kan man næppe i Verdens Historie tænke sig en Tid, hvor Menneskene var mere beredt paa at modtage Jesus Kristus. Han mødte vistnok stor Modstand fra de Skriftkloges Side, men der var dog ingen af dem, som vovede at gøre ham legemlig Skade, hvor gerne de end vilde, thi alle religiøse Samfund var berettiget til Tolerance og Beskyttelse under den romerske Regering.

Dette var Aarsagen til, at de Lovkyndige altid prøvede paa at fange Kristus ved at stille komplicerede Spørgsmaal til ham, f. Eks.: »Og de Ypperstepræster og Skriftkloge søgte at lægge Haand paa ham i den samme Time, men de frygtede for Folket; thi de forstod, at han havde sagt denne Lignelse mod dem.

Og de tog vare paa ham og udsendte Lurere, der anstillede sig, som om de var retfærdige, for at fange ham i Talen, paa det de kunde overantvorde ham til Øvrigheden og Landshøvdingens Magt.

Og de spurgte ham og sagde: Mester, vi véd, at Du taler og lærer rettelig, og ikke anser nogen Person, men lærer Guds Vej i Sandhed.

Er det os tilladt at give Kejseren Skat eller ej?

Men da han mærkede deres Træskhed, sagde han til dem: Hvi frister I mig?

Viser mig en Penning; hvis Billede og Overskrift haver den? Men de svarede og sagde: Kejserens.

Men han sagde til dem: Saa giver da Kejseren det, Kejserens er, og Gud det, Guds er.

Og de kunde ikke fange ham i Ord i Folkets Paahør, og de forundrede sig over hans Svar og tav.«

Hvad religiøs Tolerance angaar, har der aldrig været bedre Forhold end som den Gang. Jesus Kristus havde fuldkommen Rettighed til at optræde som en kirkelig Organisator, da han var tredive Aar, og om nødvendigt at henvende sig til den romerske Landshøvding for Beskyttelse i Udøvelsen af sine religiøse Tanker.

Hvis Jøderne havde været den raadende Magt, var det aldrig blevet Jesus Kristus tilladt at kalde Apostler, organisere sin

Kirke og forkynde Evangeliet i det hellige Land, men fordi det romerske Rige var det store Verdensrige, og Judas Rige var en underordnet Magt, saa kunde vor Mester udfore sin Mission og fuldbyrde det Værk, som Gud havde beskikket ham til.

Han viste Verden et Eksempel i Ord og Gerning. Han var og er det sande Lys.

Hvis Jøderne havde ordnet deres Livsforhold saaledes, som Profeten Esaias raadede dem til at gøre: »Gør Dig rede, thi Dit Lys er kommet, og Herrens Herlighed er opgangen over Dig«, saa vilde deres Situation have været helt anderledes, end den var, blev og er nu.

Ved sit konsekvente Liv og Lydighed mod Guds Bud overvandt han Døden og Gravitationens Magt, og med Tankens Hastighed gik han til sin Faders Trone, og han har efterladt et Navn og Berømmelse, som aldrig skal forringes eller forglemmes, nej, Minderne om de mirakuløse Tilkendegivelser ved hans Komme til denne Verden, hans enestaaende Dristighed i at erklære, at det Gamle var kulmineret og alt var nyt, har levet og samlet mere og mere Anerkendelse det ene Aarhundrede efter det andet indtil denne Dag. Han er det sande Lys, som oplyser Verden. Han aabenbarede ved sit personlige Eksempel Menneskets Muligheder: Lydighed mod de Love, som han adlod, vil bringe de samme Velsignelser til alle Mennesker — det evige Liv — som er at kende Gud og hans Værker.

Han aabenbarede, at Tanken er Menneskets Skæbne; at der vil komme en Tid for alle Mennesker, der holder Livets Love, at de ikke alene i Tanken skal kunne besoge andre Verdeners Beboere, men som udviklede Fornuftvæsener — som levende Sjæle — med Tankens Hastighed besøge hvilken som helst Verden i Rummet, ligesom Jesus Kristus.

Med disse Tanker begynder vi Aaret 1923 med stor Forventning om Fremgang mod dette Maal.

Vi onsker alle Mennesker et godt Nytaar.

Som et Resumé citerer vi Aage Hermanns smukke Digt i »B. T.« 20. Novbr. 1922:

Din Stemme er aldrig forstummet,
Din Tone skal aldrig dø,
den sejler et Sted gennem Rummet
over Verdens vuggende Sø,
  et Sted i Nettet den daler,
  Hallo! Amerika taler
med Danmarks græsgrønne Ø.

Som Nettet spændes min Tanke,
det dirrer af Lys og Lyn,
nu sprænges den sidste Skranke,
som spærred for Digterens Syn,
  jeg hører Koraløen suse
  af Palmer, og Vandbølgen bruse,
naar Niagara rynker sit Bryn.

Og videre Tanken skal vandre,
nu holder slet intet den fast,
fra denne Klode til andre,
til Marsfolkets Modtagermast,
  i Natmørket Sølvfnug dryssed',
  det er som Kloderne kyssed'
hinanden, da Afstanden brast.

O, hør fra den fjerneste Zone
naar hid paa sin vingede Hæl
en Kunstners skælvende Tone,
som rummer hele hans Sjæl,
  den bæres af evige Kræfter
  og lever Aartusinder efter,
han sover bag Kistens Fjæl.

Jeg hører de brusende Floder,
som strømmer mod Afrikas Kyst,
jeg hører de syngende Kloder,
naar alting for andre er tyst.
  Gud selv kan høre de Tanker,
  som stiger fra Hjertet, der banker
af Fryd i mit Menneskebryst.

AFLØSNING.

Str. Astrid Nielsen er aflost som Missionssekretær og Str. Karla Hansen fortsætter sin Gerning; men al Korrespondance, Rapporter og alt, som angaar Missionen, maa sendes til Missionspræsidenten.

NAAR AANDEN FORLADER LEGEMET.

Af *Morten A. C. Nicolaysen.*

I Tilslutning til Artiklen »Forend Solvstrengen losnes« skal jeg her fremfore et troværdigt Vidnesbyrd, som fuldtud bekræfter de deri fremsatte videnskabelige psykiske Undersogelser om den æteriske Forbindelsesstreng mellem Legemet og Aanden, lignelsesvis som Navlestrengen er et Forbindelsesled mellem Moderen og det nyfodte Barn. Det er et af Evangeliets Formaal at forkynde den »udodelige Aands« Virkelighed. Det kan derfor ogsaa være paa sin Plads at bevise det saa nært, som det er muligt og overlade Resten til den personlige Tro, som *gør sig gældende i alle Livets Forhold.* Menneskene er i hoj Grad fulde af Tvivlsaand og Vantro paa Grund af overhaandtagende Ugudelighed, og mange siger ligesom i Noahs Dage: Lad os spise og drikke og nyde Livet efter vore *egne* Lyster, medens det er i Dag, for i Morgen skal vi maaske do, og dermed *er Enden* paa Livet. Det er muligt for Mennesket gennem Jesu Kristi Evangelium at blive klar over, at det besidder en udødelig Aand, og at denne Aand vil blive oploftet til de hojeste Fremskridt ved at efterfolge og adlyde Evangeliet. En Beretning som den nedenstaaende bliver derfor ogsaa en betydelig Medhjælp til Troen derpaa for det tvivlende og famlende Individ, som maaske inderst i sit Hjærte gerne vil tro, men ogsaa samtidig kræver en Smule Forstaaelse af en saa vigtig Sag. Jeg har fundet den i et af det berømte franske videnskabelige Akademi fornylig belonnet Prisskrift for Beviser for Aandens Eksistens.

I 1910 dode der i de Forenede Stater en Mand, som nod alle

Medborgeres hojeste Agtelse. Han var en kundskabsrig, intelligent Mand med udstrakte medicinske Kundskaber. Samtidig besad han, hvad man kalder en overordentlig »synsk« Evne eller Klarsyn, det vil sige, at han fra Guds og Naturens Haand var saaledes udviklet og konstitutionel udrustet, at hans aandelige Jeg eller Legeme under Viljesanspændelse kunde unddrage sig det fysiske eller synlige Befordringslegeme og »se«, som kun de »*aandelige*« Øjne formaar at »*se*«.*)

Denne Doktor anvendte ved flere Tilfælde sit »Klarsyn« til at bestemme Sygdommes Natur. Han skrev sine Livserindringer og beskriver deri Dodsovergangen til Aandens »Opstandelse« eller Frigorelse fra Legemet bl. a. som følger:

»Mine klarsynske Fakulteter tillod mig at studere Dodens psykiske og fysiologiske Fænomener ved en doende Persons Sygeleje. Det var overfor en Kvinde i ca. 60 Aars Alderen, som jeg ofte havde givet medicinske Raad. Da hendes Dodstime indtraf, var mit eget Helbred fuldkommen sundt, saa det var muligt for mine klarsynske Fakulteter at virke uhindret. Jeg indtog min Plads paa en saadan Maade, at jeg ikke kunde ses eller forstyrres i mine aandelige Iagttagelser, og foresatte mig at studere Dodens mystiske Overgang.

Jeg saa, at den fysiske Organisation ikke længere var det intellektuelle Princips Opgave voksen, og det forekom mig, at de forskellige indvendige Organer modsatte sig Aandens Bortgang. Muskelsystemet sogte at bevare sine Bevægelseskræfter.

---

*) Profeten Joseph Smith var uden Tvivl konstitutionel udstyret med samme overordentlige Klarsyns Fakulteter, Evne og Kraft; men *modsat andre* Mennesker paa den Tid var hans aandelige Jeg i nær Berøring med Faderen og Jesus Kristus og med hellige Væsener eller guddommelige Engle, og han var under *umiddelbar* Inspiration af *Hellig* Aanden, som udforer sin Mission i Forening med Faderen og Sonnen. Han nærmer sig ogsaa i denne Henseende Frelseren — den største »Seer« paa Jorden — idet han som Jesus Kristus stod frem og talte som den, der havde Autoritet. *Modsat* Tidens Lærde, Skriftkloge og Præster stod han op som den, der havde Myndighed, som han ogsaa selv paastod, han havde, og som hele hans Mission beviste.

Vaskular (Kar) Vævet kæmpede for at beholde det vitale Princip. Nervesystemet kæmpede med hele sin Kraft mod Udslettelsen af den fysiske Sans eller Følsomhed, og Hjernesystemet prøvede at bevare det intellektuelle Princip. Legemet og Aanden modsatte sig deres endelige fremtvungne Adskillelse. Denne indre Strid syntes først at frembringe pinefulde og forstyrrende Fornemmelser. Jeg var alligevel glad ved at bemærke, at disse fysiske Tilkendegivelser *ikke* tydede paa *Sorg eller Ubehagelighed,* men simpelthen paa et Afskedshaandtryk af Aanden eller Sjælen til den fysiske Organisme. Lidt efter blev Hovedet omgivet af et Lufthylster, da jeg pludselig saa Hjernen og den bageste Del af Hjernen udvide deres underordnede Dele og standse deres Virksomhed. De blev gennemsyret af de vitale Principer i Elektricitet og Magnetisme, som baner sig Vej til Legemets Bidele. Hjernen fik med andre Ord ti Gange mere Overhaand end under dens normale Tilstand. Dette Fænomen gaar som Regel forud for den fysiske Fraskillelse.

Endvidere bemærkede jeg den iværksatte Virksomhed, hvorved Sjælen og Sindet fraskilte sig Legemet. Hjernen tiltrækker sig Elektricitetens Elementer, Magnetisme, Bevægelse, Liv og Følsomhed, som er spredt over hele Organismen. Hovedet blev lysstraalende, og jeg bemærkede samtidig, at Legemets Ydre blev koldt. *Hjernen antog en særlig Glans og Lysstyrke.*

Fra den flydende Atmosfære, som omgav Hovedet, saa jeg et andet Hoved blive dannet, som mere og mere tydelig antog bestemt Form. Det straalede saa stærkt, at jeg næppe kunde taale at se paa det. Men det stærke Lys forsvandt til en vis Grad, medens det flydende Hoved blev fortættet. Jeg slutter mig derfra til, at de flydende Elementer, som var bleven tiltrukket fra alle Legemets Dele mod Hjernen og derpaa udledet under Dannelsen af en særegen Atmosfære, at de forhen var fast forenet i Henhold til Universets overlegne Affinitetsprincip, som gør sig gældende i enhver nok saa lille

Stofdel (Materie). Det var med Overraskelse og Beundring, at jeg fulgte Fænomenets Faser. Paa samme Maade som jeg saa det flydende Hoved blive skilt fra Hjernen, saa jeg efterhaanden Nakken, Skuldrene, Kroppen og endelig hele det flydende Legeme. Det stod tydeligt for mig, at de intellektuelle Dele af det menneskelige Væsen er begavet med et Valgslægtskabs Tiltrækningskraft, som tillader dem at forenes i Dødsøjeblikket. De skæmmende Mangler og Misdannelser hos det fysiske Legeme var næsten fuldstændig forsvundet fra det flydende Legeme.

Medens dette aandelige Fænomen tydeligt udviklede sig foran mine klarsynske Fakulteter og de nærværende Folks tilslørede Øjne, forekom det mig, at den Døendes Legeme gennemgik alle Tegn paa Forstyrrelse og Pine. I Grunden var de uægte, da de kun tilkendegav de vitale og intellektuelle Kræfters Unddragelse fra hele Legemet for at koncentrere sig i Hjernen og endelig i en ny Organisme. Sindet eller den for Kødet blottede Intelligens rejste sig op i en ret Vinkel over Hovedet paa det forladte Legeme. men *førend* den endelige Adskillelse af Baandet, som havde forbundet de fysiske og intellektuelle Dele for saa længe, saa jeg en vital elektrisk Strøm (det var »Sølvstrengen«) danne sig paa Hovedet af den Døende, og den blev Basis for et nyt flydende Legeme. Dette gav mig en bestemt Overbevisning om, at Døden er en Slags Genfødelse (Opstandelse*) af en Sjæl, hvor

---

*) Jeg har indflettet Ordet »Opstandelse« i Parentes, fordi Iagttagerens *Beskrivelse* af Aandens tilsyneladende »nye Fødsel« udmærket *svarer til* Benævnelsen »en Opstandelse« af Profeten Alma i det særdeles oplysende 40. Kap. af Mormons Bog, hvor han siger i 15. Vers: »Der findes nogle, som har forstaaet det saaledes, at Sjælens Salighed eller Elendighed *før* Opstandelsen *var en første* Opstandelse. Ja, jeg tilstaar, *det kan kaldes en Opstandelse, naar Aanden eller Sjælen oprejses* og overantvordes til Lyksalighed eller Elendighed i Overensstemmelse med Ordene, som er bleven talet.«

Man vil lægge Mærke til, at Alma i det citerede Vers taler om Aanden paa det Tidspunkt, den forlader Legemet, og i Henhold til sine Gerninger i Livet til det Gode eller Onde ifølge Kristi Maale-

Aanden opstaar fra et underordnet Forhold til en mere fortrinlig eller overlegen, og at et Barns Fødsel i denne Verden eller Aandens sukcessive Indtræden eller Dannelse i den æteriske Verden staar i et lignende Forhold til hinanden. Intet manglede i »Fødselen«s Symbolik, end ikke »Navlestrengen« (d. v. s. »Sølvstrengen), som den fandtes forbilledlig i den livskraftige Lysstreng. Dette elektriske Baand mellem de to Organismer fortsattes i nogen Tid. Jeg opdagede da, hvad jeg ikke havde opfattet i mine psykiske Undersøgelser, at en mindre Del af Livsflydenheden vendte tilbage til det fysiske Legeme saasnart »Strengen« eller det elektriske Baand var brudt. Denne Flydenhed eller elektriske (æteriske) Element, som flyder over hele Organismen, forebygger Legemets hastige Opløsning. Saa snart Aanden var befriet fra

---

stok enten tiltrækkes til de Retfærdiges bedre Selskab eller maa forblive jordbunden (i Aandeverdenen omkring Jorden) blandt de brogede og de ugudelige Samfund, alt i Overensstemmelse med den *indre aandelige Bygning* (Sjæl), *som det selv har opbygget,* enten til Dods- eller Livslugt, gennem dets Levnetsløb. Og naar man i denne Forbindelse tænker paa Skriftens Omtale af *»Aandernes Fængsel«,* maa man snarere se det i Lyset af en lavere aandelig Tilstand end et afstukket Begrænsningsomraade omkring Jorden. Ifolge forskellige Tilkendegivelser fra Aandeverdenen kan vi slutte os til, at Aandens Personlighed fortsætter sine Beskæftigelser ifolge sine jordiske Kundskaber, Attributter og Inklinationer.

Fra dens egen aandelige Selskabskreds vil *Personligheden derpaa senere* ifølge Guds Tidsbestemmelser blive overklædt enten det himmelske (se 2. Kor. Brevet 5. Kap. 1.—6. V.), det semi-himmelske (ifølge Millenniets Herlighed) eller et nyt jordisk-dodeligt (ogsaa kaldet telestialt) Legeme; og ifølge Guds Barmhjærtighed og Retfærdighed vil Sjælen fortsætte Livets Bane i disse Herligheds Gradationer mod nye aandelige Fremskridt, eftersom det selv har gjort sig fortjent til, og som Alma betegner ved *Legemets egentlige Opstandelse* paa forskellige Tidspunkter.

Nutidens Aands-Lærde ser mere og mere i Lyset, ad Tænkningens og Erfaringens Vej de samme Resultater af Menneskets aandelige Liv og Levnet, som Alma for adskillige Aarhundreder saa dem og paa samme Maade, som Apostlene Paulus og Joseph Smith saa dem, og som andre Ældster i denne sidste Uddeling glimtvis har set dem.

det sejge Baand eller Strengen mellem den og Legemet, bemærkede jeg, at Aandens nye flydende Organisme var bleven særegen ved sin nye Form, men at det almindelige Ydre havde sit tilfælles med dets jordiske Genfærd. Det var umuligt for mig at se, hvad der rørte sig i denne genoplivede Intelligens, men jeg lagde Mærke til dens rolige Optræden og dens Forbavselse over den dybe Sorg hos de Nærmeste, som græd i Nærheden af hendes Legeme. Hun syntes at overveje deres Uvidenhed om, hvad *der virkelig var sket.*«

— — —

»Journal of Surgery and Medicine« of St. Louis, Nov. 1889, bekræfter, hvad jeg oversatte fra Lorenzo Youngs Autobiografi, idet en bekendt Doktor under en Sygdom blev opgivet som død. Han beskriver, hvad han følte under Dødstilstanden, medens Aanden efterhaanden unddrog sig Legemet; *han saa sit eget kødelige Legeme ligge paa Lejet.* Han følte, at han var sig selv, at han var den samme aandelige Personlighed, at han tænkte som ellers, men at han var mere levende end nogensinde, befriet fra Sygdommens Smerter. Han gik omkring i Værelset, saa sig selv pludselig iført Klæder og gik ud paa Gaden.

Hans Beskrivelse af, hvad der foregik, og hvad han følte under Omstændighederne i Luften over en nærliggende Skov og Bjerge o. s. v. vil fylde otte Sider i »Stjernen«, saa jeg skal afholde mig derfra. Men til endnu en Bekræftelse, han saa »Sølvstrengen«, som han ligner med en Traad i en Edderkops Næt og en tynd Traadlinje. I det Øjeblik, han følte sig draget tilbage til sit Legeme, saa han et Ansigt, præget af en uudsigelig Kærlighed og Ømhed i sine Træk, som styrkede hans Tro. Det var formodentlig en vogtende Engel, og muligt er det, at han blev draget tilbage ifølge Bøn til Gud, da han saa sin Hustru og Søster ligge knælende ved hans Dødsleje, efter at han havde forladt sit Legeme.

Jeg har i Artiklerne om »Uden Gud og uden Haab«, »Døden og dens Mysterier«, »Sølvstrengen«, »En Lynfart i Universet«

og nærværende Artikel prøvet at nærme mig Hr. X's Forespørgsler i Januar-Numret 1922 af »Stjernen«: »Hvor er Dødsriget, hvad er de Døde beskæftiget med, og hvad er deres Fremtidsmuligheder«.

Jeg føler, at der er mange Mennesker i Danmark, som den samme Tanke beskæftiger, men atter giver fra sig med et haabløst Suk.

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges Standardværker Bibelen (mere videnskabelig end mange aner), Mormons Bog, Pagtens Bog, Den kostelige Perle, den Kirkehistorie og Tidsskriftsliteratur, som f. Eks. »Stjernen«, vil ved et *grundigt Studium* besvare disse Spørgsmaal tydeligere, end noget moderne teologisk Universitets-Fakultet vil være i Stand til at besvare dem, fordi *én Aabenbaring* fra Herlighedens Intelligenser (Faderen, Sonnen og Hellig Aanden) *er mere værd* end al Verdens Teologers støvede Stridsskrifter efter bestemte Lyspunkter i Mørket. Dermed er ikke noget sagt til Forklejnelse for mange udmærkede og begavede Prædikanter og Skribenter, som har studeret Teologi og været nidkære Instrumenter og Banebrydere i Jesu Kristi *Forgaarde* for at indprente deres Medmennesker Forsonerens Livsværk og dybe sædelige og sociale Sandheder. Ære være saadanne *oprigtige* og *troende* Fortolkeres Minde.

SALMESANG OG MUSIK ER GUDDOMMELIG.

Musiken er baade en Videnskab og en Kunst af behagelige, rørende, æggende Lyde i Harmoni med hverandre. Som *Videnskab* er den paa én Gang en af Livsvisdommens smukke og højtrækkende grønne Grene, som giver de aandelige Fakulteter en udmærket Anledning for Beskæftigelse, idet den omfatter en Kundskab baade af de harmoniske og rytmiske Lyde-Proportioner, af musikalske Toneafstande og Takt. Som *Kunst* er den en af de stilfuldeste og ædleste Øvelser, der yder

tilstrækkelig Raaderum for Bedømmelse og Smag og meddeles af de højeste og reneste Følelser, for hvilke Forestillingskraften og Hjærtet er modtageligt, fordi den bestaar i en virkelig Fremvisning af de musikalske Lydes Skonheder, i Melodiens og Harmoniens endeløse Forbindelser og Forandringer. Musiken er derfor berettiget til at staa i Rang med de skonne Videnskaber og Kunster og at klassificeres med Menneskets prisværdigste Studier og Øvelser; og den er i saa Henseende med Rette bleven opmuntret og lovprist af de storste Filosofer og Moralister, Digtere og Talere og naturligvis ogsaa Komponisterne i forskellige Tidsaldre og Nationer.

Musiken er samtidig med Skabelsen. Medens Jordens Grundvold lagdes, »sang Morgenstjernerne tilsammen, og alle Guds Sønner istemte af Glæde«. De musikalske Lydes Teori, selv om den er ordnet og varieret ifolge Menneskets Kunst, kan i Sandhed regnes blandt Guds Værker, hvis store Visdom i Begyndelsen fastsatte Harmoniernes naturlige Toneafstande, ligesom den beskikkede Vindenes Kurs og Atmosfærens Vægt. Hvem, der overskuer den vidunderlige Symetri, som er fremstillet i Naturens materielle og intelligente System, kan forstaa det selvindlysende naturlige i de gamle Filosofers, Pythagora's og Platon's, Lærdomme, at selve Universet hviler paa Harmoniens Principer. Hvem, der betragter den beundringsværdige Orden, i hvilken de himmelske Kloder fortsætter deres Løb gennem Verdensrummet og majestætisk forkynder Skaberens Fornemhed og Godhed, kan staa fortabte overfor Meningen: »Sfærernes Musik«. Men om Naturen er udstyret med harmoniske Proportioner, er den ikke da i lige Maade begavet med melodiske Lyde? Hvad er Lunde- og Skovfuglenes uinstruerede Melodier og Triller? Melodier ligesaa sode og fangende som Orfeus' Sangspil eller Davids Harpetoner; hvad er de andet end Naturens Melodier? Og hvilke Forældre har ikke følt de fortryllende Fornemmelser fra deres Børns melodiske Nynnen, — Toner, der i Naturens Simpelhed udtrykte deres glade Følelser, og det endog førend de kunde forbinde deres barnlige Tanker og Antagelser med nogen ordentlig Tale.

Ligesom Musikens Principer eksisterer i Naturen, saaledes

har der maaske aldrig paa denne Planet været et Folk eller en Familje uden nogen Slags Musik. Naar Hjærtet bevæges, venter den uskolede Natur ikke paa Ord for at udtrykke, hvad den føler; og Menneskeslægten har altid uvilkaarligt udtrykt deres forskellige Sindsbevægelser under Glæde og Sorg »i langtrukne Toner og Stemmens Melodier«, mere eller mindre iflettet Melodiernes Egenskaber. Den vokale Musik gik uden al Tvivl forud for den instrumentale, og dog har vi et mindeværdigt Bevis for de musikalske Instrumenters meget tidlige Brug. I den antidiluvianske Verden var Jubal »Fader til alle de, der legede paa Harpe og Fløjte«. Laban af Syria beklagede sig over, at han ikke havde Anledning til at sende Jakob og hans Hustruer af Sted »med Fornøjelse, med Sange, med Tromme og med Citer«. Paa det røde Havs Bredder besang Moses og Israels Mænd i Forening med Miriam og hendes kvindelige Tamburin-Kor i høje Lovtoner Jehovah, deres Befrier. I Ægyptens tidligste Optegnelser har vi særskilte Kapitler om baade deres vokale og instrumentale Musik. Det var i de første Stadier af den græske Historie, at de smaa Stammer under Orfeus', Musæus' og Amphions fortryllende Sange og Spil blev draget sammen i national Enhed og Civilisation. Ejheller var Rom i dens raa og plumpe saavel som dens mest pragtfulde og polerede Tidsperioder uden Musikens nationalsamlende Indflydelse.

De lyriske, elegiske og episke Skjalde i Oldtiden var som Regel alle Musikere og sang deres poetiske Frembringelser i deres egne Melodier. De nationale Grundlæggere, Lovgivere og Vismænd benyttede sig af Musikens Magt; og Lovene, baade de gudelige og verdslige, Lærdommene i Religion om Filosofi, Historierne om Guder, Helte og Nationer blev offentlig sunget til Lyrens Strenge. Ja Musiken blev i Virkeligheden fremholdt som en væsentlig Del af den almindelige Uddannelse; og endog Plato, som overfor Ungdommen var streng i Opdragelsen og hvorledes de benyttede deres Tid til egen Fremgang, tillod dem ikke mindre end tre Aar til at lære Grundlaget for denne beundrede Kunst.

Hvorledes forholder det sig i Nutiden? Er ikke Kærligheden til Musikkunsten bleven universelt bevist? Se ud over hele

Verden, og hvor vil man finde et Folk, civiliseret eller raat, kristeligt eller hedensk, blandt hvilket der ikke er nogen Slags Musik?

Selv om Musiken har været universelt kendt og beundret, saa har Kunstarten, som man har modtaget i de forskellige Tider og Nationer, været forskellig; den har varieret fra de groveste Melodier paa Hyldefløjten til de mest skønne og forfinede Kompositioner paa det majestætiske Orgel. Ved de borgerlige Anledninger og Formaal har Musiken ligeledes spillet en fremtrædende Rolle. Den har afhjulpet Sorgen og spredt den nedtrykte Stemning ved Begravelser og forhøjet Fornøjelsen og Glæden ved Festiviteter, den har opmuntret Sindet under Fredens Retræte og sat Fart i Soldaterne paa Slagmarken og besjælet Teatrets Scener.

Men det har alligevel til alle Tider og blandt alle Nationer *været under Gudstjenesten, at Musiken har staaet til Tjeneste;* det vilde maaske heller ikke gaa for vidt at paastaa, at dette var dens første Benyttelse. Det kan næppe heller betvivles, at Menneskets første poetiske Udgydelser var Hymner til Ære for den højeste personlige Gud; og de første musikalske Forsøg var simple Melodier, i hvilke disse guddommelige Stemninger og Syner blev besunget. Efter at de første forskellige Stammer havde forladt den sande Gudsdyrkelse af Jahovah og dannet sig selv »mange Herrer og mange Guder« eller Afguder, var deres første Sange og Melodier til Ære for deres paagældende Guddomme. Det var saaledes Tilfældet i Fønicien, i Grækenland og i enhver Nation i den hedenske Verden. Men det vedblev ogsaa at være Tilfældet blandt Tilbederne af den sande Gud — Israels Jehovah — at Musiken indtog en fornem Plads i Gudsdyrkelsen til hans Navns Ære.

(Fortsættes.)

Visdom er bedre end Perler, og alle de Ting, man har Lyst til, kunne ikke lignes med den.

NYTAARS-DIGT.

Nu drager Nytaar over Land
med nye, friske Kræfter,
nu strømmer Lysets gyldne Flod
med Liv og Glæde efter;
nu længes Dagen mer' og mer',
snart tændes sælsomt Vaarens Skær
af Evighedens Flamme.

Tilbage kommer al den Pragt,
der blegned' over Enge,
den milde Sol saa underfuld
fornyer alle Vænge.
I tusind Aar skal Jorden staa
i Sommerpragt med Himmel blaa,
naar Hvilens Dag oprinde.

Det Gamle forbigangen er
bag Evighedens Tæppe,
nu skal det Nye bane Vej
til det, vi drømte næppe.
Tilgiv og glem — forglem det ej —
da er vi paa den rette Vej
til Guds, vor Faders Rige.

De rette Tanker fødes der,
hvor ingen Fordom findes,
de rette Tanker faar Du, naar
Du ingen Uret mindes.
Tilgiv og glem, som det Guds Lam,
der ydmyg bar al Verdens Skam
og nu har Livets Krone.

W. Müller.

INDHOLD:

Nytaars-Tanker 1
Afløsning 6
Naar Aanden forlader Legemet 6
Salmesang og Musik er guddommelig 12
Nytaars-Digt 16

Udgivet og forlagt af CARL E. PETERSON, Korsgade 11, Kbhvn. N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).